

Ομιλία για την ευγνωμοσύνη († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Ιανουαρίου, 2020

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Δέκα λεπτοὶ ἦρθαν στὸν Κύριο· δέκα ἄνθρωποι ποὺ ἦταν τελετουργικὰ ἀκάθαρτοι καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τὴν κοινότητα τους, ἀδυνατοῦσαν νὰ παραβρεθοῦν στὴν κοινὴ λατρεία στὸ Ναό, ἀδυνατοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὶς κατοικίες τῶν ἀνθρώπων ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστεια τους μπορούσε νὰ μεταδοθεῖ στοὺς ἄλλους: θὰ μπορούσαν νὰ μολυνθοῦν, νὰ ἀρρωστήσουν θανατηφόρα.

Ἦρθαν στὸν Κύριο καὶ στάθηκαν μακριὰ ἐπειδὴ γνώριζαν ὅτι δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ πλησιάσουν, νὰ Τὸν ἀγγίξουν καθὼς ἔκανε ἡ αἰμορροούσα καὶ θεραπεύτηκε. Ἀπὸ μακριὰ κραύγασαν γιὰ ἔλεος, καὶ ὁ Κύριος τοὺς θεράπευσε· τοὺς ἔστειλε στοὺς ἱερεῖς γιὰ νὰ καθαριστοῦν τυπικά. Δέκα πήγαν καὶ οἱ ἑννέα δὲν γύρισαν πίσω ποτέ. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀνακαλύπτοντας καθ' ὁδὸν ὅτι θεραπεύτηκε, ἄφησε κάθε ἄλλο ἐνδιαφέρον ἐκτὸς ἀπὸ τὴν **εὐγνωμοσύνη** σ' Ἐκεῖνον ποὺ τὸν κατέστησε ὑγιῆ ψυχικὰ καὶ σωματικά. Ἐπέστρεψε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, καὶ τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς λέει ὅτι ἦταν Σαμαρείτης, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀνῆκε στὴν Ἑβραϊκὴ κοινότητα, ἓνας ἄνθρωπος δίχως δικαίωμα στὸν λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἦταν μόνο ξένος ἀλλὰ ἀπορριπτός.

Γιατί - ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὸν ρωτᾷ - γιατί συμβαίνει καὶ οἱ ἑννέα ἀπ' αὐτοὺς δὲν σκέφτηκαν νὰ ἐπιστρέψουν; Ἐπειδὴ ἔνοιωσαν ὅτι τὴ στιγμὴ ποὺ καθαρίστηκαν ἐπανῆλθαν πλήρεις ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ· δὲν χρειάζονταν τίποτα περισσότερο, εἶχαν τὰ πάντα.

Ὁ Σαμαρείτης ἤξερε ὅτι καθαρίστηκε, ὅτι θεραπεύτηκε, ἀποκαταστάθηκε δίχως νὰ ἔχει κανένα δικαίωμα στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τούτη τὴ πράξη τοῦ Χριστοῦ. **Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη ἀνθίζει στὶς καρδιές μας πιὸ δυνατὰ ὅταν αὐτὸ ποὺ δεχόμαστε δὲν τὸ ἀξίζουμε, ὅταν εἶναι ἓνα θαῦμα θεϊκῆς καὶ ἀνθρώπινης ἀγάπης;** Ὅταν νομίζουμε ὅτι ἀξίζουμε κάτι καὶ τὸ δεχόμαστε, τὸ δεχόμαστε σὰν νὰ μᾶς ὀφείλεται· αὐτὸ ἔκαναν καὶ οἱ ἑννέα Ἑβραῖοι. Ἀλλὰ ὁ Σαμαρείτης ἤξερε ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, στὸ θαῦμα τῆς θεραπείας, καὶ ἡ καρδιά του γέμισε μ' εὐγνωμοσύνη.

Αὐτὸ δὲν ἰσχύει καὶ σ' ἐμᾶς; Πράγματι! Πράγματι ἔχει νὰ κάνει μ' ἐμᾶς **δυστυχῶς**,

ἐπειδὴ ὅλοι μας νοιώθουμε ὅτι ἔχουμε δικαίωματα : δικαίωμα στὸ ἀνθρώπινο ἐνδιαφέρον, δικαίωμα στὴν ἀγάπη, σὲ ὅ,τι μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει ἢ γῆ καὶ οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις, δικαίωμα στὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν πρὸς ἐμᾶς ἀγάπη. Καὶ γι' αὐτὸ, ὅταν δεχόμαστε ἕνα δῶρο εἴμαστε ἐξωτερικὰ εὐγνώμονες, λέμε ἕνα ἐπιπόλαιο «εὐχαριστῶ»· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μεταμορφώνει τὴ σχέση μας, εἴτε πρὸς τὸν Θεό, εἴτε πρὸς ἐκείνους πὸν ὑπῆρξαν ἐλεήμονες πρὸς ἐμᾶς. Τὸ δεχόμαστε ὅπως μᾶς ἀρμόζει καὶ εἴμαστε εὐγνώμονες σ' ἐκείνους πὸν ἔπαιξαν καθοριστικὸ ρόλο στὸ νὰ μᾶς ἀποδοθεῖ αὐτὸ πὸν «ἀπλῶς» εἴχαμε δικαίωμα νὰ ἔχουμε.

Ὁ πρῶτος Μακαρισμὸς μᾶς μιλάει ἐν προκειμένῳ ξεκάθαρα: Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, διότι σ' αὐτοὺς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ποιοὶ εἶναι «οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι;» Δὲν εἶναι ἐκεῖνοι πὸν εἶναι ἀπλῶς πτωχοί· ἡ φτώχεια δὲν προκαλεῖ τὶς μεγάλες ἀρετὲς ἀπὸ μόνη της· **«πτωχοὶ τῷ πνεύματι», εἶναι ἐκεῖνοι πὸν στὴν καρδιὰ καὶ στὸ μυαλό, μ' ὄλο τους τὸ εἶναι, γνωρίζουν ὅτι δὲν κατέχουν τίποτα πὸν δὲν εἶναι δῶρο καὶ δὲν ἀξίζουν τίποτα ἀπ' ὅ,τι μᾶς δίνεται δωρεάν.** Ἄς τὸ σκεφτοῦμε λίγο αὐτὸ.

Δὲν ἀποκτήσαμε ὑπόσταση ἀπὸ δική μας θέληση· ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε ὑπαρξη, ὄχι μ' ἐντολή, ἀλλὰ μὲ μιὰ πράξη ἰσχύος. Ἀπὸ μιὰ πράξη ἀγάπης, **ἐπειδὴ μᾶς ἀγάπησε τόσο ὥστε μᾶς ἔδωσε ὑπόσταση.** Μὲ αὐτὴν τὴν πράξη μᾶς λέει: Σᾶς ἀγαπῶ! Δίχως ἐσᾶς ὁ κόσμος πὸν δημιούργησα δὲν θὰ ἦταν ὀλοκληρωμένος στὰ μάτια μου· ἀλλὰ ἔχω πίστη ὅτι δὲν θὰ προδώσετε τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Ἐλπίζω στὸ καλὸ πὸν ὑπάρχει μέσα σας. Ἡ ἀγάπη μου δὲν θὰ λαθέψει ποτέ, ἡ πίστη καὶ ἡ ἐλπίδα μου σ' ἐσᾶς θὰ παραμείνουν ἀκλόνητες - ἀνταποκριθῆτε σ' αὐτὲς. Τὸ θαῦμα εἶναι ὅτι, ὅσο λίγο κι ἂν πιστεύουμε στὸν Θεό, **Ἐκεῖνος πιστεύει σ' ἐμᾶς.** Αὐτὸ δὲν εἶναι θαῦμα; Καὶ ὑπάρχουμε μόνο ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς πίστεως τοῦ Θεοῦ σ' ἐμᾶς, ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς ἀγάπης πὸν μᾶς περιέβαλε.

Καὶ ἂν πᾶμε λίγο πρὸ πέρα, δὲν ὑπάρχουμε ἀπλῶς- εἴμαστε ζωντανοὶ μὲ τὴν ἀναπνοὴ τοῦ Θεοῦ πὸν μᾶς κάνει ὁμοιούς Του, ἱκανοὺς νὰ Τὸν γνωρίζουμε! Καὶ ἀποκαλύφθηκε σ' ἐμᾶς μὲ τόσους πολλοὺς τρόπους, ἀλλὰ ἐν τέλει στὴν Ἐνσάρκωση Του: ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ ἐμᾶς γιὰ νὰ δοῦμε πόσο ἔχουμε ἀγαπηθεῖ ἀπὸ Ἐκεῖνον, πόσο σπουδαῖοι εἴμαστε στὰ μάτια Του, καὶ πόσο πραγματικὰ σπουδαῖοι εἴμαστε ἐν δυνάμει στὴν ἀνθρώπινη μας φύση. Κοινωνοῦντες τὸν Χριστὸ μπορούμε νὰ γίνουμε ὅλοι υἱοὶ καὶ θυγατέρες τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, μέτοχοι τῆς Θεϊκῆς φύσεως. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχει αὐτὸ **ὁ Χριστὸς μᾶς πρόσφερε τὴ ζωὴ Του, τὴ διδασκαλία Του, τὸν θάνατο Του, τὴν συγχώρηση** πὸν ἔδωσε σ' ἐκείνους πὸν Τὸν σταύρωσαν: «Ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιούσι!» Αὐτὸ μᾶς ἀφορᾷ συνεχῶς, μέρα μὲ τὴν μέρα, ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ τὴ διακήρυξη τῆς ἀνθρώπινης δόξας μας, ἀφοῦ κάθησε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἄν θέλεις νὰ ξέρεις πόσο σπουδαῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, κοίταξε στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ - θὰ δεῖς τὸν Ἄνθρωπο καθισμένο στὰ δεξιὰ τῆς δόξης!

Δέν είναι σ' μᾶς ἄρκετὸ νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες ἐνώπιον ὁποιασδήποτε ἄλλης δωρεᾶς πού μᾶς παραχωρήθηκε: ἡ ἀγάπη τῶν πιὸ κοντινῶν μας προσώπων καὶ ἄλλων πού νοιάζονται, ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς, τῆς τροφῆς, τοῦ ἀέρα, ἡ ὑγεία. Ἀλλά **ὄλοι μας τὰ θεωροῦμε δεδομένα**· δέν εἴμαστε «πτωχοὶ τῷ πνεύματι» - θεωροῦμε σὰν νὰ μᾶς τὰ ὠφείλουν· γιατί νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες πού μᾶς δίνεται ὅ,τι δικαιούμαστε; Γιατί δέν μᾶς δίνει ὁ Θεὸς ὅ,τι ἔχει ὑποχρέωση νὰ μᾶς δώσει; Αὐτὴ εἶναι ἡ στάση μας, **δέν τὸ διατυπώνουμε τόσο ὠμά, ἀλλὰ ζοῦμε ἔτσι!**

Ὁ Σαμαρείτης δέν ἔκανε τὸ ἴδιο· δέν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ μοιραστεῖ κάτι πού ἦταν δικαίωμα τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ- καὶ τοῦ δόθηκε! Καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη του ἦταν φλεγόμενη, λάμπουσα!

Δέν μπορούμε νὰ μάθουμε κάτι ἀπ' αὐτόν; Κι ἐπίσης, δέν μπορούμε νὰ συνειδητοποιήσουμε **πόσο ὑπέροχο θὰ ἦταν ἂν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ζούσαμε κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπο** ὥστε νὰ δώσουμε χαρὰ στὸν Κύριο, τὴ χαρὰ ὅτι δέν μᾶς δημιούργησε μάταια, ὅτι δέν πιστεύει μάταια σ' μᾶς, ὅτι δέν μᾶς ἐμπιστεύτηκε μάταια, ὅτι ἡ ἀγάπη πού λάβαμε εἶναι τώρα σαρκωμένη, ὄχι μόνο συναισθηματικά, ἀλλὰ στὴν πράξη!

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι **εἶναι μεγαλύτερη χαρὰ νὰ δίνεις ἀπὸ τὸ νὰ παίρνεις**· εἶναι αὐτὴ ἡ στάση μας; Ἄν εἴμαστε ἀληθινὰ εὐγνώμονες γιὰ τὰ χαρίσματα πού εἶναι δικά μας- πόσο γενναιοδωρα, μὲ πόση χαρὰ θὰ προσφέραμε στὸν καθένα γύρω μας μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἀγάπης πού θὰ ἦταν τὸ μερίδιο μας στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν συνειδητοποιήσαμε ὅτι ὅλα πού ἔχουμε στὴν ψυχὴ, στὸ σῶμα, σὲ καταστάσεις τῆς ζωῆς συμβαίνουν ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε στὸν κόσμον σὰν ἀγγελιοφόρους Του νὰ φέρουμε τὴν θεϊκὴ παρουσία μὲ τίμημα ἂν χρειαστεῖ τὴ ζωὴ μας- πόσο εὐγνώμονες θὰ εἴμασταν καὶ πῶς θὰ ζούσαμε ἔτσι πού ὁ Θεὸς πού θὰ κοίταζε τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς, θὰ ἔλεγε: νὰ ἕνας μαθητὴς μου πού κατανόησε τὸ θέλημα μου καὶ ζεῖ σύμφωνα μ' αὐτὸ!

Ἄς προβληματιστοῦμε· **ἄς μάθουμε νὰ ζοῦμε μ' εὐγνωμοσύνη**, μὲ τὴ χαρὰ ὅτι ἀγαπηθήκαμε μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία μας μὲ τὸν Θεό, ἀλλὰ γνωρίζοντας ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ πράξη εὐγνωμοσύνης, χαρισμένης γενναιοδωρίας, δέν ἔχουμε δικαιώματα καὶ ὅμως κατέχουμε τὰ πάντα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶπε τοῦτο: Δέν ἔχω τίποτα καὶ ὅλα τὰ κατέχω. Ὁ καθένας μας θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τόσο πλούσιος μέσα στὴν ἀπόλυτη πτωχεία, πλούσιος ἀπὸ τὴν ἀγάπη, τὴ δύναμη καὶ τὸν πλοῦτο τοῦ Θεοῦ.

Ἄς προβληματιστοῦμε καὶ ἄς προσφέρουμε στὸν Θεό, μὲ μιὰ πράξη εὐγνωμοσύνης ὄχι μόνο στὰ λόγια, πού ἀμυδρὰ νοιώσαμε, ἀλλὰ **ἐμπρακτα στὴ ζωὴ μας**: ἄς τοῦ δώσουμε τὴ χαρὰ καὶ τὴ βεβαιότητα ὅτι δέν μᾶς δημιούργησε μάταια, δέν ἔζησε καὶ δέν πέθανε μάταια γιὰ ἐμᾶς, ὅτι **εἴμαστε ἀληθινοὶ μαθητὲς Του πού ἔχουμε**

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

καταλάβει και θέλουμε να ζήσουμε τὸ Εὐαγγέλιό Του. Ἀμήν.

(Πηγή και Απόδοση στὰ νεοελληνικά: agiazoni.gr)